
Představujeme nové vedoucí

Zuzana Poláková, UK Point

Zuzana Poláková nastoupila do čela týmu UK Pointu v srpnu 2022. Absolventka oboru Sociální a kulturní antropologie Filozofické fakulty Západočeské univerzity v Plzni předtím působila na Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy jako vedoucí Oddělení koncepčního na odboru vysokých škol. Čím ji práce pro Univerzitu Karlovu oslovila?

Na rektorát jste nastoupila 1. srpna 2022, přišla jste z ministerstva školství. Zkušenosti s agendou týkající se vysokoškolského prostředí tedy máte?

Ano, nepřímě. Mám spoustu dílčích zkušeností s návštěvami vysokých škol v rámci ministerské pozice nebo z různých pracovních skupin, kde působili i zástupci vysokých škol. Události, kterými jako společnost v poslední době procházíme – pandemie covidu, válka na Ukrajině – představují výzvy i pro pracovní část života, a pro tu vzdělávací obzvlášť. Spolupráce mezi ministerstvem a vysokými školami byla kvůli tomu intenzivnější, a tak i moje pracovní zkušenost s tímto prostředím byla intenzivnější.

Čím vás nabídka práce pro Univerzitu Karlovu oslovila?

Jsem člověk, který potřebuje různorodost, širší záběr a zdravé výzvy. Pozice vedoucího UK Pointu to všechno ztělesňovala v jednom, protože šíře služeb, které odbor poskytuje – různé podpůrné a informační služby, organizace akcí velkého i malého rozsahu pro různé cílovky, jejich propagace – je opravdu velká. Možnost zapojit se do inovace těchto služeb a do strategického plánování a koncepce je tu velká. Ráda přemýšlím o věcech v kontextu a ráda propojuju. Mám zkušenosti z neziskového, soukromého i veřejného sektoru, ten akademický mi zatím chyběl.

Baví vás to tady?

(smích) Jo, ano.

Jak rychle se vám tu povedlo zorientovat, celkově na rektorátu i konkrétně ve vaší agendě?

S agendou to bylo jednodušší, protože jsem spoustu věcí znala, jenom z jiného, ministerského pohledu. A díky velké opoře jak mojí nadřazené členky kolegia, tak i týmu tady na UK Pointu, jsem se relativně rychle zorientovala i na rektorátu. Překvapilo mě ale, jak decentralizovaná je tato instituce ve smyslu procesů. Pokud vám někdo nedoporučí konkrétního člověka, nebo vy se někoho, kdo zrovna řeší to, co potřebujete, nedoberete, tak v tom trochu plavete. Určitě pomůže definování workflow základních procesů, které řeší skupina interní komunikace, protože tyto situace přicházejí nejenom

na začátku pracovního poměru, ale i v průběhu práce tady. Mnoho agend v rámci rektorátu funguje trochu jako svět sám pro sebe, nepředávají se informace po lidech, kteří odchází, a to z toho vytváří občas džungli. Ale já jsem Amazonka (úsměv).

Daří se vám vyvažovat pracovní a mimopracovní život? Mohla by vám univerzita nabídnout něco, co by vám to případně usnadnilo?

Myslím si, že docela daří. Díky předchozím profesním zkušenostem už vím, kde mám hranice, přes které nechci jít, a umím to artikulovat navenek. Zároveň dokážu být velmi flexibilní v jejich posouvání, když je potřeba. Dokážu zabrat. Ze strany univerzity by mi pomohlo více prioritizovat úkoly na ty, které je potřeba udělat teď hned, a na ty, které snesou odklad. Aby můj workflow byl smysluplný, abych se mohla soustředit na přiměřený počet věcí. Rozhodně neříkám, že jen na jednu, ale třeba na deset, a ne na dvacet najednou. Nejenom pro můj work-life balance a duševní zdraví, ale i proto, aby to bylo srozumitelné pro celý tým. To je pro mě zásadní, protože když se v tom bude plácát tým, tak svoji práci neodvedeme dobře, já neodvedu dobře svoji práci jako manažer. V tom mi univerzita určitě může pomoci a má rezervy jako jakákoliv velká instituce.

Jaký tým jste tady našla?

Asi není tajemstvím, že tým si prošel turbulentním obdobím. Převzala jsem UK Point ve fázi, která byla pro jednotlivé osobnosti v týmu v mnoha ohledech složitá. Věřím, že se nám za společný půlrok a něco podařilo začít se hýbat společně, tahat za jeden provaz, pomáhat si. A čím se kolegy snažím motivovat? Třeba i tím, že nám vedení svěřuje hodně nových věcí, že se UK Point osvědčuje ve zvládání úkolů, které nejsou ohraničené, nejsou jednoduše proveditelné. Přestože jsou kolegyně a kolegové často vyváděni z komfortní zóny, a ne vždy je to příjemné, věřím, že zpětně jsou na to většinou schopni nahlédnout jako na něco, co je posunulo. Najít vnitřní motivaci být v té svojí věci ještě o kousek lepší bez toho, aniž by to někdo nutně zadával shora.

Kolik lidí pod sebou máte?

Na odboru je nás přibližně třicet, k tomu ale máme hodně externích spolupracovníků. Například poradců v rámci psychologického a dalších typů poradenství nebo brigádníků na krátkodobé spolupráce. Snažíme se podchytit zájemce už během studia, takže tým se chvílemi rozšiřuje o desítky dalších.

Co vám pracovní v poslední době udělalo radost?

Dobrovolnické centrum. Byla to první velká věc, u které jsem byla skoro od začátku, takže je to srdcovka. Nedávno proběhla pilotní akce Uklidíme Česko s Karlovkou. Pro mě osobně to znamenalo zažít úžasné odpoledne, bylo skvělé vidět ostatní – studenty i zaměstnance – s jakým entusiasmem se akce účastní. Bylo to takové pohlazení po duši.

Jak „dobijíte baterky“ mimo práci?

Cestováním. V posledních několika letech jsem se našla v poutních cestách. Takže se snažím si i v rámci psychohygieny každý rok ordinovat „samopochod“. Naposledy, když jsem skončila v předchozí práci, jsem si dala podruhé Camino de Santiago, tedy tu nejklasičtější pouť. Šla jsem přes Baskicko, geograficky to byla oblast, kterou jsem dlouho chtěla vidět. Obohacuje mě mít čas jen pro sebe. Hodně lidí se mě ptá, proč chodím sama, jak můžu sama se sebou vydržet. Mně přijde strašně zvláštní, když člověk sám se sebou týden vydržet nedokáže, nevidí tu úžasnou přidanou hodnotu, kdy si může dělat co chce a kdy chce. To je tak geniální! A ještě další oblast, kterou se velmi uklidňuji a propojuji ji s cestováním, je jídlo. Jídlo miluju, nejvíc italskou kuchyni.

Kam se chystáte letos?

Za týden letím do Říma, ale to není úplně putovní. Takže přemýšlím, co v létě. Vzhledem k tomu, že jsem s velkým zpožděním četla *Žitkovské bohyně*, největší lákadlo jsou momentálně Bílé Karpaty. A Valašsko. Obecně to jsou části České republiky, které pro člověka jako já, odchovaného Prahou, nejsou úplně známé a ráda bych je poznala.

Děkuji za rozhovor.

Text: Tereza Kůstková

Foto: Vladimír Šigut

Datum: 24. 4. 2023